

Kázeň - Sl. Božie s VP, krstom a konfirmáciou dospelých, Bratislava (NK),

7. 5. 2024 o 18.00 hod., ES 634, 291, (VP 604), 237

Kolosenským 2, 6 - 7: „⁶ Preto, ako ste prijali Krista Ježiša, Pána, v Ňom žite, ⁷ zakorenení a budovaní v Ňom i upevnení vierou, ako ste boli vyučovaní, a rozhojňujte sa v dobrorečení.“

Milá Zuzka, milý Rado, milý Richard, bratia a sestry v Kristovi!

Máte byť pokrstení, prijatí do Ev. cirkvi a. v. Tešíme sa z toho.

Cirkev sa podobá starej lodi, na ktorej všeličo škripe. Táto loď je nezriedka rozhojdaná tak nebezpečne, až sa zdá, že sa potopí. **Kým však jej posádka rešpektuje, že Ježiš Kristus je kapitánom, smie mať istotu, že na Jeho lodi dopláva do cieľa.**

Dnešný deň je svedectvom, že Ježiš si aj v súčasnosti povoláva ľudí do posádky svojej lode. Pán Ježiš nás uistuje, že Jeho loď dopláva tam, kam cieľi. **Je výsadou, že na palube môžeme byť aj my - aj vy: milá Zuzka, milý Rado, milý Richard. Kedže nás Kristus prijal, máme i my prijať Krista Ježiša ako Pána a žiť v Ňom.** To je zásadné.

V gréčtine, jazyku Novej zmluvy, slovo kresťan nie je odvodené od krstu, ale od slova Kristus. Ak máme zostať na lodi, ak naša viera nemá mať krátky dych, **Ježiš Kristus musí byť kapitánom. Stredom života.** Keby sme z

kresťanstva vynechali Ježiša, stratilo by sa to najpodstatnejšie, to nosné.

Byť kresťanom neznamená získať preukaz spolku, ktorý vydáva vstupenky do neba. Dospelý kresťan krst vníma nie ako čosi, čím si vybavil výhody bez práce, ale ako vyjadrenie súhlasu že Kristovi vďačí za všetko, podľa Neho sa v žití orientuje. Ide o život s Kristom, v Ňom - vo viere v Neho. Ježiš má formovať, profilovať náš život.

Keď o tom apoštol Pavel píše, **používa pojmy z poľnohospodárstva: Žite v Kristovi zakorenení a staviteľstva: budovaní v Ňom i upevnení vierou.** Zakorenenie slúži ako podklad pre budovanie. **Ako zostať s Ježišom v živom spojení. Ako do Neho zapustiť korene a budovať na Ňom svoj život?** - V tom ste boli vyučovaní cez naše spoločné stretnutia, rozhovory, cez texty, ktoré ste čítali a zamýšľali sa nad nimi.

Pripomeňme si **niekoľko skutočností kresťanského života, ktoré nám pomáhajú zostať Kristovi nablízku**, tkp. neprepadnúť cez palubu. - **Byť zakorenení a budovaní v Ňom i upevnení.** - Držať sa toho, čo sme od Neho prijali.

Prvou z nich - z týchto dobrých návykov - je **modlitba.** Teda dialóg s Bohom v mysli, v srdci, vyjadrený poďakovaním, za to dobré, čo sa deje

a čoho sa nám dostáva. Alebo prosbou o pomoc, o Boží zásah v chvíľach kríz, skúšok i rozhodovania sa. **Bez komunikácie vzťah hynie. Preto ani deň bez modlitby.** Inak je ilúziou zostať duchovne pevný, nielen dobre začať, ale aj vytrvať. Modlitba je viac ako rozhovor. Je ako potravina, ktorá sa nekonzumuje raz a navždy, ale pravidelne. **Nikdy nemáme dosť viery, dosť vedomostí, dosť čítania Biblie, dosť bohoslužieb, nikdy nie sme takí dokonalí, aby sme nemuseli znova a znova čerpať zo zdrojov, ktoré nám umožňujú duchovne napredovať.**

Druhým návykom kresťanského života je rozjímanie. Ako môžeme pochopiť, čo nám Pán hovorí? Ako si môžeme byť istí, že naše plány zodpovedajú Jeho vôli? Rozjímaním – uvažovaním o Božom slove – textoch Biblie sa učíme, ako konať, čoho sa zriekať, čo sa má stať stredobodom nášho života.

Rozjímame predovšetkým nad Bibliou, ale i dobrou kresťanskou literatúrou a najmä s bratmi a sestrami, ktorí kráčajú za Kristom s nami. Keď budeme uvažovať o tom, čo čítame, premýšľať o tom, čo počujeme a zhovárať sa o tom, budeme hlbšie zapúšťať korene a budovať sa vo viere v Krista.

Tretím návykom je viera. Nie iba súhlas s náukou, ale dôvera, že Boh je Pánom toho, čo sa

deje. Opakom je strach, panika, obavy, akoby Boh už nemal udalosti pod kontrolou. Je normálne mať negatívne pocity, keď nás zasiahne ťaživý údel alebo nevidíme svetlo na konci tunela. Tretím návykom kresťanského života je viera – t. j. nenechať sa ochromiť týmito pochybnosťami, pozeráť sa dopredu s vedomím, že Boh ešte nepovedal svoje posledné slovo, pretože zostáva Pánom dejín.

Štvrtým návykom je poslušnosť.

Nepopulárne slovo, no má Božie zaslúbenie. Keď ľud Izraela vstúpil do krajiny, ktorú mu Boh sľúbil, Mojžiš mu povedal (5M 28, 1): „*Ak naozaj poslúchneš hlas Hospodina, svojho Boha, a budeš zachovávať a plniť všetky Jeho príkazy, ktoré ti dnes dávam, Hospodin, tvoj Boh, ťa vyvýši nad všetky národy zeme.*“ To platí aj pre nás. Nie z hľadiska nadradenosti nad ostatnými, ale aby sme žili na duchovne inej – vyššej úrovni. Napr. človek, ktorý si nedá alebo len sviatočne dá pohárik, je na tom podstatne lepšie ako alkoholik, ktorý je na svojom pití závislý. Ten prvý je slobodnejší, má lepšiu kvalitu života. Podobne, keď poslúchame Boha, fungujeme na duchovne inej úrovni.

Namiesto toho, aby sme nasledovali módu a trendy spoločnosti, je lepšie pýtať sa na to, čo chce Pán Boh.

Piatym dobrým návykom kresťanského života je štedrosť – vďačnosť v praxi. Peniaze v cirkvi sú často tabu. Kresťania zvyknú hovoriť o viere, záväzkoch, o modlitbe, ale len zriedka o peniazoch. Tie sa javia ako súkromná záležitosť, do ktorej nikoho nič nie je, najmä nie v cirkvi. No správny je výrok skúseného kresťana, ktorý pripomínal: „**Keď ti srdce horí pre Krista, tak sa netváriš, že máš reumu, keď máš siahnuť do peňaženky!**“ Peniaze sú súčasťou kresťanského života. Nie je to samostatná téma, ktorá sa ho netýka. Prirodzene s ním súvisí. Máme finančnú zodpovednosť voči svojmu cirkevnému zboru, našej cirkvi, voči ľuďom v núdzi v našom svete. Čím viac peňazí máme, tým väčšia je naša zodpovednosť. Sme cirkvou tých, ktorí prinášali obeť. Keď im v minulosti odňali kostol, neváhali priniesť obeť a postaviť nový. Našou zodpovednosťou je podporovať dielo cirkvi obetovaním peňazí i času.

Šiestym návykom je odpúšťanie. Neraz nás ľudia sklamú. Niekedy aj tí v cirkvi, ba možno naši najbližší. Odpustenie je však nevyhnutné. Kto vraví: „Toto druhému nikdy neodpustím,“ má vedieť, že zášť nás ničí. Ak odpúšťame, robíme dobro najprv sebe, aby nás to, na čo myslíme vnútorne nezožieralo. Nie, netvrdím, že nikdy nie sú dôvody byť na niekoho nahnevaný. Isteže sú.

No je lepšie odpustiť, ako sa nechať zničiť nenávisťou, ktorou sa necháme opantať.

Počuli sme o šiestich z mnohých dobrých návykoch kresťanského života. Sú nimi modlitba, rozjímanie, viera, poslušnosť, štedrosť a odpúšťanie. Pomáhajú nám byť zakorenení v Kristovi, budovaní v Ňom. Zo, aby sa tak dialo, prajem vám, Zuzka, Rado, Richard i všetkým nám. Amen.

S použitím myšlienok teológov: Daniel Gnaegi, Philip Yancey, Ulrich Parzany, Jan Konzal, Mireia Ryšková: Martin Šefranko, ev. a. v. farár

SLOVO K SPOVEDI A VEČERI PÁNOVEJ (VP) 7. 5.

2024, 18.00 hod

Vyznávali sme **Vieru všeobecnú kresťanskú** (VVK). Je stručným zhrnutím posolstva Biblie a **hovorí aj o hriechu**. Dôležité je, že tak robí **v súvis s odpustením**. Teda v Ježišovom duchu lásky, ktorou Ježiš miluje aj

tých, ktorí sa previnili. Pán Ježiš sa nedištancoval, ale prinášal blízkosť. Prejavoval milosrdenstvo a odpustenie.

VVK hovorí o odpustení hriechov ako o prejave Ducha Svätého, ktorý nám opäť vdychuje život. To nie je naivita, ale realita. Skutočnosť, ktorá vie, že **bez odpustenia hriechov sa nikto z nás nezaobíde**. „**Ak hovoríme, že nemáme hriechu, sami seba klameme, a nieta v nás pravdy**“ (1. Jánov 1, 8). Odpustenie teda nie je vecou naivného (zidealizovaného), ale pravdivého pohľadu na život.

Odpustenie je kľúčové v akomkoľvek spoločenstve - v manželstve, pri výchove detí, v cirkvi. Ak človek vstupuje do nejakého spoločenstva a nevie, že sa tam bude nutné učiť odpúšťať a aj jemu bude treba mnohé odpustiť, zažije veľa sklamaní. Biblia takémuto sklamaniu predchádza tým, že hovorí otvorene o tom, že **nikto nie je bez hriechu a vyzdvihuje odpustenie ako zdroj obnovy života**, ako to, čo nám umožňuje znovu sa nadýchnuť. Odpustenie hriechov (ospravedlnenie hriešnika) je pre kresťanskú vieru čosi úplne základné. Martin Luther napísal, že „od tohto článku nemožno ustúpiť, ani keby spadlo nebo a zem, a nič by nezostalo.“ Znie to radikálne, ultimatívne, no je fakt, že **bez odpustenia nemožno žiť**. Božie

slovo nás pred VP povzbudzuje: **„Odpúšťajte si, ... ako aj Pán odpustil vám, tak aj vy.“** (Kolosenkým 3, 13). Amen. S použitím myšlienok Zvonimíra Šorma:

Martin Šefranko, ev. a. v. farár